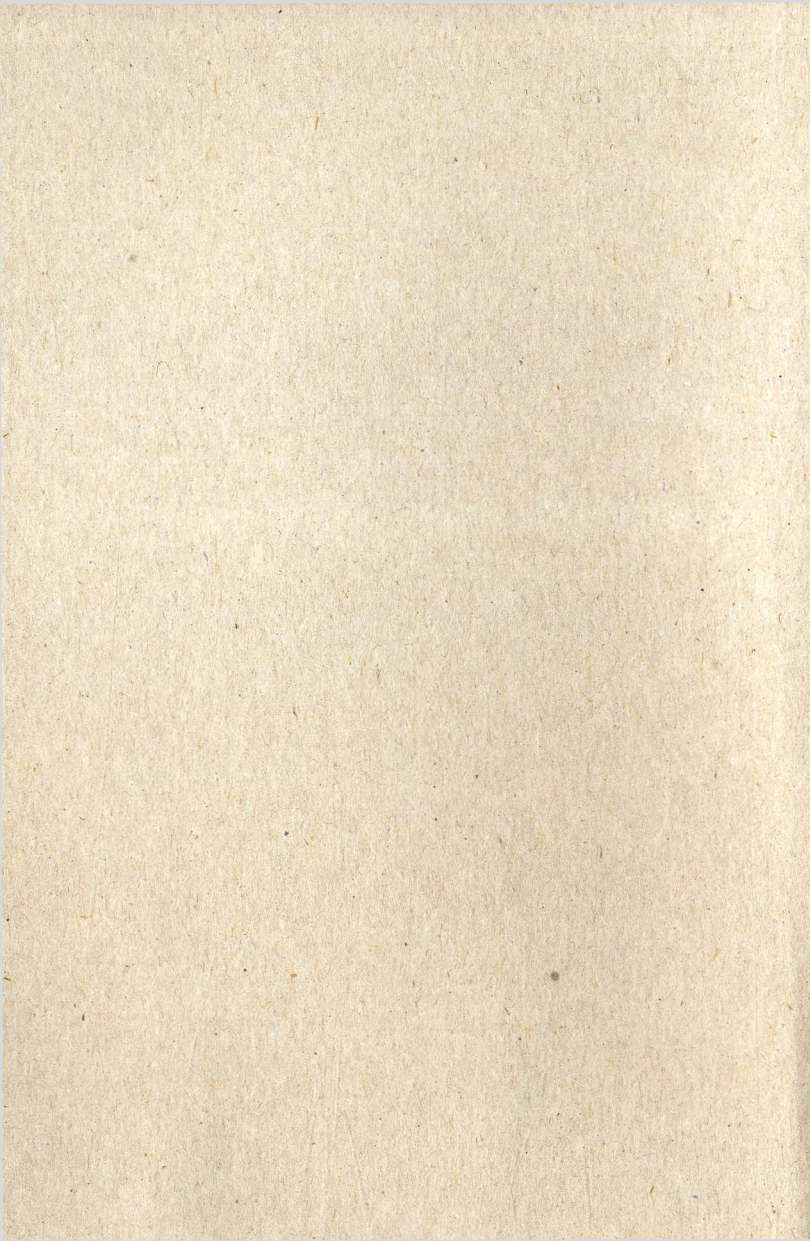

34700.

Львів. Бібліот.
АН. УРСР

Ів. Навісів

НЕЗАДАЧЛИВИЙ ЇЗДЕЦЬ

ПЕРЕКЛАЛА
ВАРВАРА ЧЕРЕДНИЧЕНКО

КНИГОСПІЛКА

37.7.400.
W
ІВ. НАЖИВИН

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

НЕЗАДАЧЛИВИЙ ІЗДЕЦЬ

ПЕРЕКЛАЛА В. ЧЕРЕДНИЧЕНКО

ДРУГЕ ВИДАННЯ

Державний Науково-Методологічний Комітет Наркомосвіти УСРР ДОЗВОЛИВ до користування в установах соцізму

Нак. Львів. ОДЛ № 70 (11) - 194

КНИГОСПІЛКА

89171—93—32—0179 |

10.001—20000

Укрголовліт № 673. Харків.
Замовлення № 708. Т. 10.000
Л і т. - д р у к а р н я
К Н И Г О С П І А К И
Нетеченська набережна, 14.
Обкладинка й малюнки в
тексті художника Каплана.
1 9 2 7

1036

Львівська державна
наукова бібліотека

№ 4043

Як не клопотали собі хлопці голови, вони аж ніяк не могли розгадати, що саме затівають Василько з Петьком: обидва мали вигляд змовників, а в чому річ, не зна ніхто.

— Та чого ви в'язнете? — відмахувався Василько так задаючись, що немов казав: „Знаємо та не про вас!“ — Нічого немає, а ви в'язнете...

А Петько на всі приставання хлопців тільки носом чмихав.

Проте, таємниця в них була, був і замір такий, що коли його здійснили, то всі здивувалися: Василько любив вражати.

Одного вечора Василько перегортав знічев'я малюнки в Петьковій шкільній книжці. Ці малюнки він уже бачив та й перебачив, а тут раптом так утопив очі в один малюнок: якісь сибіряки вітром неслися на санках, в які було запряжено

багато собак, просто по снігових полях. І одразу в голові його з'явилася думка: „Якути... чи як їх там... ось як на собаках зашкварюють, а хіба ми гірші за них!“

Одного вечора Василько перегортав знічев'я малюнки в Петьковій книжці

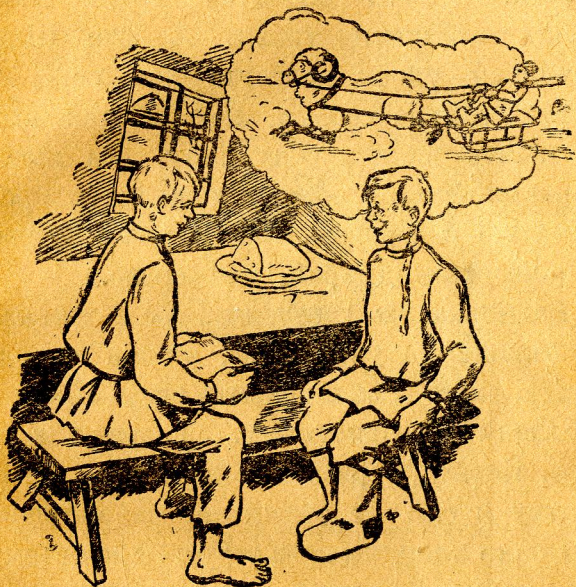
І він надумав добитися цього ж,—він вирішив вразити всіх своїм винаходом.

Але зразу ж виникло багато притичин: де взяти стільки собак! Он якути ті самі,

понав'язували їх до кожних санок мало не подесятку, а в нього ж один Шарик. Хоч про всяк случай, можна буде ще взяти у Бориска Кудлая... Тільки спочатку треба самого Шарика виїздити трохи. А вже Шарик з Кудлаєм удвох завезуть хоч кого, — бо у якутів тих не собаки, а якісь цуценятка, та й їздять вони по-дурному, без шляху, навпростець через поле, а коли їхати з розумом та ще й дорогою, так Шарик з Кудлаєм так понесуть — оддирай, примерзло...

У Василька аж у середині все затенькало, коли тільки він уявив собі, як він широкою вулицею свого села шкварить своїм Шариком з Кудлаєм на пристяжку... І зразу ж він гукнув Петька й розповів йому все. Петько спочатку й сам не стямився, захопившись; ось як вони хлопцям носа втруть! Але потому в нього майнула думка ще сміливіша: що собаки! Ось коли б запрягти в санчата їхнього Ваньку, крутогого старого барана, сили надзвичайної — тоді б і якути замислились.

На собаках скільки народу по Сибіру їздять,
а ось на баранах, так ще ніхто не доду-
мався — в жадній книжці про це немає...

„Ось коли б запрягти в санчата Ваньку, круторогого
старого барана“...

Василькові ця думка припала до вподоби,
але її відразу ж довелося відкинути: як

непомітно від батьків—виїздити Ваньку?..
І вони зупинилися на Шарикові...

Одразу ж почали ладнати до своїх санчат мотузяну зброю. Стягти в батька ці вузловаті уривки було не довго. Коли б Ганна була вдома, вона невідмінно вивела б все на чисту воду, але її, на щастя хлопців, віддали заміж, а без неї—гуляй козацтво!

Заманити за собою свого рижуватого, завжди голодного Шарика було зовсім не тяжко: доволі було тільки з-під поли показати окраєць хліба. З Шариком і санчатами хлопці за великими кучугурами снігу пробралися до млина, а за млином ішов шлях у ліс, де вдень ніколи нікого не видно. Проїдуть рано, ще перед світанком, селяни в ліс, а назад повертають вже поночі, бо далеко...

Спочатку Шарик ніяк не міг собі в голову взяти, що саме від нього хочуть хлопці. Він рвав мотузки, плутався в них, лягав на сніг, на санчата ставав задом наперед і так тяг санчата за собою, мотаючи з усієї сили головою, щоб скинути незвичний хомут. Але шматками

хліба, а то й бійками, хлопці таки свого досягли: Шарик не тільки їх зрозумів, але й похвалив за витівку своїм вірним собачим серцем.

Спочатку Шарик ніяк не міг собі в голову взяти, що саме од нього хочуть хлопці

І треба було тільки бачити, як старанно, коли вже зрозумів, потяг Шарик за керуванням Василька санчата з щасливим Петьком, скільки щастя було на розумній морді!. Напередодні випав сніг. Дорога не важка

Отже, він чудесно віз і сам. А вже по добрій в'їждженій вулиці він он як хватить, — тільки держись! І Кудлая не треба...

Василько з Петьком дуже раділи, але з'являтися на люди поки-що не відважувалися, — хай Шарик добре призвичаїться. Їхній змовницький вигляд до краю змучив хлопців, — вони почували, що готується не аби-що.

Минув тиждень, другий — і ось одного разу в неділю, морозного сонячного дня, по обіді — що таке?! Хлопці, які сходять з пригорка, так і задубіли... здивовано витріщили очі чоловіки та жінки, що розмовляли на дубках. Що за диво?!..

Посеред вулиці шкварив на своєму Шарикові Василько!

Аж ось селяни пізнали Василька й зареготалися. Дітвора, все облишивши, побігла за Васильком, та куди!.. Шарик, під здоровий і веселий регіт усього села летів вітром! Ось долетів він до брами на околиці села, слухняно завернув і ще бистріше, — вулиця тепер була трохи під гору — понісся селом,

яке несамовито реготало: — Ну, й Василь! Оце так, так! А ну, ще піддай!.. Ох, ти ж!..

Василько сів. Він хотів би не показати цього та не міг, і обличчя так і заливало

Посеред вулиці шкварив на своєму Шарикові Василько

широкою щасливою усмішкою. „Якути, — думав він, — ми всяким якутам носа втремо!.. На десятку всякий дурень поїде, а ось спробуй на одному!.. Но, но, Шаріку!..“

І раптом—од магазину, де мабуть ловилися миші, через вулицю повз самий ніс Шарика проскочив товстий, леватовський кіт „Купець“. І без того збудоражений Шарик заскавучав й подався за котом.

— Стій!.. Стій!.. Тпру - у .. — закричав Василько, та куди там: переляканий кіт побіг у заулок, Шарик за ним, кіт у кучугуру, Шарик за ним, кіт через лісу, Шарик за ним!.. Василько,—така недовга слава людська— в хмарі сріблястого, блискучого пороху перекинувся через задок санчат і вгруз головою в кучугурі, санчата повисли на тину з цього боку, а Шарик звис і скавучав, б'ючися в своїй збруї по той бік.

По селу лунав безупинний регіт. Хлопці оточили Василька, що увесь у снігу, ніяково усміхаючись, шукав своєї шапки. Дарма, що Василька спіткала невдача: хлопці ніяк не охолонули. Тут був і Петько: він теж вихваляв витівку разом з хлопцями й соромився з Васильком і трошки пишався з того, що він був правий.

— Я казав, барана...—не стерпівши, тихо мовив він Василькові.—Вже баран за кішкою не погнався б...—

— Сам ти баран!—бовкнув пахмуро Василько. Він був зовсім схвилюваний.

ВИДАННЯ КНИГОСПІЛКИ

Дитяча література старшого віку

Держ. Наук. Ком. НКО УСРР дозволив до
вжитку в книгозбірнях установ Соцвиху

- Грінченко Б.—Грицько, опов. Х. 1927 р. ст. 15, ц. 5 к.
- » Непокірний, опов. Х. 1927 р. ст. 24, ц. 6 к.
- » Батько та дочка, опов. Х. 1927 р. ст. 39, ц. 10 к.
- » Кавуни Х. 1927 р. Опов. ст. 16, ц. 4 к.
- » Украла, оповід. Х. 1917 р. ст. 11, ц. 4 к.
- » Сестриця Галя, оповід. Х. 1927 р. ст. 16, ц. 4 к.
- » Ксеня, оповід. Х. 1927 р. ст. 24, ц. 7 к.
- » Дзвоник, оповід. Х. 1927 р. ст. 15, ц. 5 к.
- Винниченко В.—Кумедія з Костем, оповід. Х. 1926 р. ст. 22,
ціна 7 к.
- Винниченко В.—Федько Халамидник, оповід. Х. 1927 р.
ст. 39, ціна 10 к.
- Васильченко С.—Роман, оповід. Х. 1927 р. стр. 15, ц. 5 к.
- Коцюбинский М.—Нюрнберзьке яйце, оповід. Х. 1927 р.
ст. 11, ціна 4 к.
- Маркович Д.—У найми, оповід. Х. 1927 р. ст. 23, ц. 6 к.

0,36 119861

Ціна 4 коп.

Р
Л
4043

СКЛАДИ ВИДАННЯ:

ХАРКІВ, Горяїнівський пров., 2.
КИЇВ, вул. Короленка, 46.
ОДЕСА, вул. Ласаля, 12.

PM 4043

g